

Յ Ա Ր Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

Հոն ուր վաղուց անխնազած կը ննջեն,
Վայրի պարսէզ մըն է դարձեր. անձրեւին
Արցունքն անա՛ կը պսպրղայ սակաւին
Ծաղիկներուն մէջ որ բաց են աչի պէս,

Եւ կը դիտեն զիս կառօնով տարփակէզ,
Աչքեր անհուն որ խորն այսպէս կը նային
Ժամանակի անցելանոյ՞ մասեանին՝
Զոր ընթեռնով ալիւրս չե՛մ կրնար ես:

Անո՛նք միայն գիտեն թէ կեանքը հրզօր
Կը բաբախէ ամենուրեք, եւ բոսոր
Հողին մէջէն մինչեւ սրտիդ կը հասնի

Եւ կը փերէ զայն չեմեռանդ աւիւնով.
Եւ դուն կը զգաս թէ սիրոյ վիշտն է գինով
Այս լուսանեղ բաժակներէն ծիրանի...

ԱՐՍԷՆ ԵՐԿԱԹ

Ի Ր Ի Կ Ո Ւ Ն

Անհուն, խաղաղ եւ համապիւռ իրիկուն,
Աղօթքի պէս եւ բուրվառող երգի պէս,
Ծաղիկներ կան որ կը բօցնին գաղտնապէս,
Եւ ուրիշներ որ կը ժպտին աստղերուն:

Աղբերանոս եւ սրտասէր իրիկուն,
Համբոյրի պէս, երդումնաւոր խօսքի պէս,
Թռչուններ կան որ կը մեռնին գաղտնապէս,
Եւ ուրիշներ որ կ'աղերսեն վարդերուն:

Իմ իրիկո՛ւնս առաւօտէն ստեղծուած,
Իմ գերեզմա՛ն օրօրոցէն ըսկըսեալ,
Ո՛չ մէկ երազ, ո՛չ մէկ ըղձանք քեւաբաց...

Ա՛լ ժամանակն է միջոցէն հոգեզմայլ,
Չայները լուռ եւ խորհուրդներն են հնչուն,
Յաւերժական, յոգնաբախի՛ծ իրիկուն...

ԱՐՍԷՆ ԵՐԿԱԹ